

+ Follow

Install Theme

Търси

ВЪПРЕКИ.COM

АРХИВ

НИЕ

КОНТАКТ

ВРЪЗКИ

Венцислав Занков: Трябва да заслужи това, че давам орден

Няка си аз трябва да заслужи това, че давам орден, казва художникът и скулптор Венцислав Занков, който за пети път връчи на 1 май – на връхродения си ден Железния орден за съвременно изкуство на свое име. Датата съвпадна и с последния ден на неговата изложба „О, щастливи дни“ в галерия „Райко Алексиев“ в София. А орденът тази година, този път два, Венци присъди на галеристката на „Аросита“ Росица Гецова и скулптора Спартак Дерменджиев - Парис.

Имало е различни тълкувания на това негово учредяване на орден – намигване към институциите, артистична акция, принизяване на официозността, отличаване на хора, свързани със съвременното изкуство, които остават извън полезрението на официалната нормативност... Ето как Венци Занков обяснява смисъла на неговия орден: „Ако има някакви официални версии за изкуство и култура, има и други хора – и реших, че могат да се изведат. Защо с моето име – защото реших, че човек трябва да поеме отговорност със себе си и своето име. Не някакво абстрактно пожелателно бъдеше. Аз го давам на еди кой си. Има значение дали аз имам някаква стойност и този, на който го давам дали също е стойностен. Това е някакъв такъв експеримент между частното и публичното. Защото аз съм частно лице - един човек решава да си дава ордени. Но в един момент може да се окаже, че това има значение. И то с това, че заемаш такава позиция със себе си. И я защитава по някакъв начин – едно с избора и друго с това, което правиш. И това е напрежение за мен, защото трябва да доказвам, че аз трябва да го давам“, казва художникът.

Своя избор тази година Венци Занков обосновава с това, че го дава на хора в страната, които не се набиват толкова в публичното пространство, но вършат работа. Росица Гецова и галерия „Аросита“ е мястото, където се излага съвременно изкуство в най-широк аспект. Без да има битки какво е съвременно изкуство, кое е по-съвременно, кое е по-малко съвременно. Няма го напрежението на групировки, кланове. Там е едно спокойно място и това може би е единственото място, където се показват такива творби, казва Венци. Аза Спартак Дерменджиев отбелязва, че е един социален художник. И че изкуството му не е еротично, а цинично – от това, което идва отвън, от обществото. И от няколко години се занимава с паметник на писателя Георги Марков в София, който май са муго иззели. А неговото решение за този паметник на площад „Журналист“, където писателят е подпрян до електрически стълб, за Венци Занков наистина е впечатляващо.

**Обществена и юридическа
защита на
правата на пациентите**

Харесва ми Споделени 77

REBLOG

Връчването на тези награди съвпадна със закриването на изложбата „О, щастливи дни“ и рождения ден на скулптора. Неговата изложба наистина беше зашеметяваща. А ето как отговори защо прави такива големи творби. „Има няколко отговора – единият е, че така или иначе нищо не се продава, дори и да намалиш формата. Освен това и не мога. Викам си, поне да е ясно, че е непродаваемо – 4,40 няма кой да си го сложи в къщи. Това е ясно. Това е ясна заявка. А другото е, че на малко не мога да рисувам, не ми се получава. И третото е, че като рисувам, участва цялото тяло и ми е важно. Като екшън, пърформанс, с цялото си присъствие рисувах и явно така ми е по-добре“, казва Венци. За това дали успява да продаде нещо казва: „То е хубаво да се продава, но всъщност е хубаво да се купува. Да има хора, които да купуват. Питат ме, продават ли се картините, то те се продават, въпросът е дали се купуват“, смее се художникът, който казва, че има две заявки, но само са казали, че ще ги вземат, но нищо не е видял все още.

В тази изложба социалните и исторически проблеми присъстват чрез монохронността на гигантските безлични фигури, които продължават да се борят, страдат и съмняват в тясното поле, което ги рамкира. Привидно хармонията със заобикалящата ги среда е постигната, но асоциацията с Микеланджело е търсено илюзорна. Всяко платно е озаглавено с датата, на която е завършено – своеобразен дневник, който маркира щастливите дни в живота на автора, както и пустотата помежду им. „Не бях рисувал от 2008 година. Оттогава не съм рисувал и сега започнах пак покрай протестите срещу правителството и това безсилие и безсмислие, което ни обхваща. Има спад на енергията, едно погребване на тази воля за истина и човек остава в някаква пустош след безсмислието. И някак си тогава реших, тъй и тъй няма смисъл, дай да си правя това, което ми се иска. В това безсмислие е свободата да правиш това, което си искаш. Коварното е, че правейки започваш да придаваш смисъл на нещата. Но и в това са може би щастливите дни. Когато правиш нещо и когато си в свободата. В безсмислието може би и има някакво щастие, когато правиш нещо. Въпросът е да не затънеш в някаква депресия. Най-трудното в това пространство е да действаш. Не случайно в надписа „О, щастливи дни“ е подчертан „act“ – тоест действие“, отбелязва художникът.

Откъс от разговора с Венцислав Занков [можете да чуете тук](#)

Може би в действието той търси спасението. Връща се към Гьоте и Фауст, минава през Бекет, без да заимства идеята за изложбата от него. Тя е станала някак абсурдистка – къде е щастието, в това, което притежаваме или какво правим. Няма воля за истина в обществото, твърди Занков. Някои казват, че тази изложба е мрачна, но тя не е толкова мрачна, добавя художникът. Според него енергията в обществото е изхабена след протестите, на които властта не обърна никакво внимание. „Властта е структура и тя е вертикална. Движенията по хоризонтала като във Фейсбук не могат да променят тази структура. Отказът от йерархичност, лидерство в хоризонталната структура не може да изкара алтернатива. Друга клопка е да правиш само това, което искаш и можеш“, казва художникът. Не знае как може да се промени това, няма отговор. „С възпитание, не знам. Но аз продължавам, нямам избор. Мога да кажа, че много хора гледаха тази изложба, млади хора, въодушевени. Може би има смисъл да направиш нещо, което хората харесват. Това е някакъв пример. Нещо действаш“, все пак търси път Венци Занков. ≈

Тексти и снимки: Стефан Джамбазов